

Fout
zie
Golv. 101

Steenbloks totale afwijzing van - ook het kerkelijke - verenigingsleven was reeds eerder gebleken. In de zomer van 1948 had hij het jeugdblad 'De Kleine Gids' opgezet ~~te~~ ~~zamen met ds. C. Smits (Christelijk Gereformeerd), ds. M.A. Mieras (Oud Gereformeerd)~~ ~~en ds. J. van Dijk (Gereformeerde Bond).~~ "Het deelnemen aan schier elke, onnozel schijnende vereniging brengt zijn gevaren mee," schreef hoofdredacteur B.J. van Wijk:

"De mens is er op uit om met de schepselen Gods zijn eigen goddeloze Ik te voeden, ook met postduiven, damstenen, schaken en al dat gedoe meer. De tijd is voorts kort, zegt de Heere, haast u om uws levens wil."¹⁸⁶

Niet alleen moest alle tijd benut worden voor het nastreven van de wedergeboorte, er was nog een reden om verenigingen te mijden:

"Niet 'uithuizig' worden, door naar allerlei clubs en verenigingen te gaan. Avond aan avond uit huis. Neen, *het gezin hoort bijéén!* Dáár is de plaats, bij vader en moeder."¹⁸⁷

Fout, zie
Golv. 101

'De Kleine Gids' was duidelijk bedoeld als alternatief voor 'Daniël' ~~en~~ miste dan ook het aanspreken van kinderen over geloofszaken. De meditaties waren feitelijk geschreven voor volwassenen, en vele reacties brandmerkten het blad dan ook als 'te zwaar'.¹⁸⁸

De twee partijen die binnen de Gereformeerde Gemeenten resteerden nadat de kleinste derde 'vleugel' rond ds Kok, verdwenen was, kwamen op de synodezittingen van 13 april en 29 juni 1950 tot overeenstemming over 'de leer' na 'samenspreking'. Beschuldigingen door ds A. Vergunst aan het adres van dr Steenblok waren daar de aanleiding voor. Om zijn positie tegenover Kok te rechtvaardigen had Steenblok immers de door deze geciteerde theologen te rangschikken onder de niet-orthodoxen. Zo noemde hij onder andere de Erskines - Koks favorieten - verdacht remonstrants. Daar had Vergunst bezwaar tegen en ook tegen Steenbloks loochenen van "het welmenende aanbod der genade". Welke uiteindelijke "oplossing" de samenspreking bracht, vermelden de synode-notulen niet.¹⁸⁹ Nu 'De Saambinder' in andere handen was overgegaan, traden de verschillen tussen de mid-dengroep en de groep rond Steenblok echter nog meer aan het licht.

De laatste ging nu andere middelen aangrijpen om haar theologie als de enig ware leer voor te stellen - het jaarboekje, de kerkbode van Steenbloks gemeente Gouda, brochures van Steenblok en ouderling H. Bas uit Alblasterdam (1951). Zo omschreef Steenblok in het jaarboekje van 1950 de uitwendige roeping als "louter aanradende, zedelijke werking van het Evangelie", niet bedoeld om de mens "zonder meer tot God" te laten gaan, maar om "tot kennis zijner ellende (te) worden gebracht en als een alles verbeurd hebbende, genade nodig (te) leren krijgen."¹⁹⁰ In 'De Saambinder' bleven Rijkxen en Dieleman zich afgrenzen van Kok.¹⁹¹

Een duidelijke stellingname tegen dr Steenblok kwam aanvankelijk vooral van ds J. van den Berg, die vrij frequent schreef terug te verlangen naar de goede sfeer van vóór 1940 en bezwaren maakte tegen "een liefdeloze leer-prediking". Wie enigszins geïnformeerd was, kon weten dat Steenbloks prediking, waarin onbekeerden "brandhout voor de hel" genoemd werden, die kwalificatie kon oproepen. Op zijn beurt oordeelde Steenbloks afwijzend over het landelijke kerkblad:

"De Saambinder heeft na 1950 de voorstelling, dat de uitwendige roeping hetzelfde is als zo een algemeen aanbod van genade, nog versterkt met de eigenschappen van welgemeend en onvoorwaardelijk."¹⁹²

Dat was onlogisch:

"Genade is er voor alle hoorders aanwezig, dat is de dwaling telkens weer. Genade in het aanbod aan alle hoorders, maar in de verkiezing vanzelve niet. Daar zit de Saambinder mee en weet er geen oplossing voor."